

Text © Susanna Isern, 2023
Il·lustracions © Laura Proietti, 2023

Direcció editorial: Patricia Martín
Edició: Clara Jubete Baseiria
Direcció d'art: Noelia Murillo

© Editorial Flamboyant, SL, 2023
Gran Via de les Corts Catalanes, 669 bis, 4t 2a, Barcelona
www.editorialflamboyant.com

Traducció del castellà de Maria Callís
Correcció de Marta Breu

Tots els drets reservats.

Primera edició: novembre del 2023
ISBN: 978-84-19401-70-0
DL: B 15773-2023
Imprès a Egedsa, Barcelona.

Llibre lliure d'emissions de CO₂
gràcies a l'acord establert amb
la Fundació Plant-for-the-Planet.

·LA CASCADA EMBRUIXADA·
SUSANNA ISERN · LAURA PROIETTI

TRADUCCIÓ DE MARIA CALLÍS

 Flamboyant

Tristan

Lila

ELS MEUS AMICS

Teodora

Clio

LES BRUIXES MALÈFIQUES

Cornèlia

Molsa

I AQUESTA SOC JO!

Malvarina

PER ON ANÀVEM...?

Quan vaig tornar a Vilagrisa després d'haver derrotat les tres bruixes maluades del Castell Prohibit, vaig armar un sarau de por al poble amb els meus encanteris de principiant. Per sort, però, a última hora vaig poder demostrar el meu talent i els veïns van nomenar-me oficialment **bruixa de Vilagrisa**. Ben aviat vaig començar a exercir com a tal, i vaig rebre la visita de la Teodora, que es va oferir a ser la meua nova ajudant. Però allà hi havia gat amagat i, quin ensurt!, gairebé acabem socarrimats a la caldera de les bruixes. Afortunadament tot va acabar bé, i des d'aquell moment vam poder gaudir d'una vida tranquil·la (enteesos: tranquil·la només a estones) al poble. El que passa és que, aï!, totes les coses bones s'acaben, i un dia vam rebre un missatge inquietant que ens va empènyer a endinsar-nos de nou en el terrorífic **bosc encantat**.

Llegeix, llegeix...

SENYALS DE FUM

Es pot avorrir, una bruixa? Ja era migdia i encara no havíem rebut cap visita al consultori bruixístic. Allò era molt estrany... O potser no tant, si considerem que els gosos del poble havien ofert una serenata d'udols i lladrucs tota la nit, i no havia pogut aclucar l'ull ningú. I què ho feia, que lladruquegessin així? Enteeesos, m'has enxampat. Havia anat a donar-los mandonguilles per sopar, i en preparar-les hi havia afegit, per error, essència de cagalló de cotorra. Però no ho diguis a ningú, eh? Que la meva reputació a Vilagrisa se'n ressentiria.

El cas és que aquell matí vaig decidir que mataria el temps intentant domesticar la Dèbora. Ja la coneixes, oi, la Dèbora? És la flor carnívora i cantaire del meu jardí. Té el mal costum de devorar tot el que se li apropa i, és clar, els veïns que em venien a visitar estaven cada cop més esverats.

I és que la Dèbora havia devorat pilotes de bàsquet, peces de roba, bosses i fins i tot una cadireta per a nadons que, per sort, en aquell moment era buida. I després a la nit tot eren laments: li agafava un mal de ventre terrible i jo havia de córrer a auxiliar-la.

Havia de trobar-hi una solució i, com que amb ella la màgia no funcionava, se'm va acudir que provaria la tècnica dels domadors de lleons. Al capdavant, la Dèbora era tota una fera!

Continuava ficada en aquella cova fosca i pudent quan, de cop, em va semblar que sentia crits.

Vaig sortir com vaig poder de la gargame-lla de la Dèbora i vaig veure que en Tristany s'acostava corrents donant el crit d'alarma.

Fooc!
Fooc!

De feia temps, i a petició seva, en Tristany s'havia convertit en el guardià del poble. El problema era que cada dos per tres se n'anava a la cuina a picar alguna coseta, i que cada cop que menjava ni que fos un trist cacauet havia de fer una llarga capcinada... Ras i curt: que semblava més un client d'un hotel de luxe que el guardià abnegat del poble.

En un tres i no res, la Lila, la Teodora i jo ens vam plantar a l'observatori d'estrelles per descobrir què havia fet que en Tristany estigués tan alterat.

—Guaiteu! S'ha incendiat el bosc encantat! —va cridar mentre assenyalava cap al bosc amb una ungla llarga i bruta.

Però l'única cosa que podia distingir era una lleu fumarel·la que s'aixecava en la llunyania.

—Hem d'anar a apagar l'incendi!

—Què? I travessar el bosc encantat?

—va demanar la Teodora, tremolant.

—A veure —vaig intervenir jo, després d'apartar l'ull del telescopi—. Això, més que un incendi, és com si fossin... no ho sé, senyals de fum?

Just aleshores va sonar el timbre.

I si per fi s'havia llevat algun veí?

